

бопитство изглеждаха другаря му. На запитванията, кой е той, Христо отговаряше: „Търговецъ е за шаяци. Е тамъ долу се събрахме съ него и казва, че билъ отъ Плѣвень!“

Слѣдъ малко въ кафенето влѣзе единъ познатъ на Левски и като видѣ апостола въ турски дрехи, остана очуденъ и вмѣсто да го поздрави, даде му знакъ и влѣзоха въ една вѣтрѣшна стая.

— Че какъ и съ какво дойдехте?

— Съ собствения си конь.

— А гдѣ е той?

— Оставихъ го у дѣда Вълча при тежавиците.

И Левски помоли приятелъ си да изпрати вѣренъ човѣкъ да го докара. Той изпрати калфата си Банко, като му заповѣда отъ гдѣ да мине и съ каква прѣдпазливостъ да го въведе въ тъмния яхъръ.

Банко бѣше пѣргаво и послушно момче. Не се измина много и той яхналъ на коня, връщаше се въ Троянъ. На срѣдъ пътя слѣзе отъ коня и полюбопитствува да види, каква е тази дълга и тежка товарчинка, която е привързана о седлото му. Върза коньтъ о едно дърво и започна да отвързва товарчинката. Но въ нея що вижда! . . . Студени трѣпки го побиха, като блѣсна прѣдъ очитѣ му нова иглянка пушка и една голѣма сабя. Бързо нареди всичко, качи се на коня и право въ хана Левски прие коня и прѣгледа прѣдметитѣ що носѣше.

На слѣдната вечеръ комитетскитѣ членове се събраха на тайно засѣдание. Левски откри засѣданието съ една пламена рѣчь, като насърдчи другаритѣ си да бѣдатъ бодри и вѣрни къмъ освободителното дѣло. Слѣдъ това прѣгледа кни-